

Załącznik do uchwały nr 586/19
Zarządu Województwa
Zachodniopomorskiego
z dnia 29 marca 2019 r.

A.J.
ul. O.
XX – XXX P.

WWRPO.VIII.3162.52.2014.AŁa

DECYZJA
Nr WWRPO/8/W/2019

podjęta w dniu 29 marca 2019 r. przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego
w osobach:

Olgierd Geblewicz - Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Jarosław Rzepa - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Tomasz Sobieraj - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Janusz Gromek - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 t.j. ze zm.), art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2018 r. poz. 1307 t.j. ze zm.), art. 60 pkt 6, art. 61 ust. 1 pkt 2 lit a, art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a, art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 t.j. ze zm.) oraz art. 41 ust. 2 pkt 4, art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2019 r., poz. 512 t.j.),

Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego, po rozpatrzeniu wniosku – Pani A. J. – z dnia 14 września 2018 r. o udzielenie ulgi w postaci umorzenia całości należności głównej w wysokości 298 811,55 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych wynikającymi z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r. oraz utrzymującej ją w całości w mocy decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r.

orzeka o:

odmowie umorzenia należności głównej w wysokości 298 811,55 zł wraz z odsetkami stwierdzonymi decyzją administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r. oraz utrzymującą ją w całości w mocy decyzją administracyjną nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r.,

Uzasadnienie

Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego jako Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (zwana dalej IZ RPO WZ) decyzją administracyjną nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r. orzekł o solidarnej odpowiedzialności A. J. (zwanej dalej Stroną lub Wnioskodawczynią) za zaległości spółki S. Sp. z o. o. z siedzibą przy ul. K. w S. powstałe w wyniku braku zwrotu środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (zwanego dalej RPO WZ) na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-00 z dnia 5 marca 2012 r. na realizację projektu pn. „Uruchomienie pierwszego w Polsce salonu florystycznego połączonego z kawiarnią Tiffany Flowers & Cafe” a określonych w decyzji administracyjnej nr WWRPO/49/W/2014 z dnia 13 listopada 2014 r. z jednoczesnym zobowiązaniem wymienionej do zwrotu wskazanych środków w kwocie 298 811,55 zł wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych.

Strona nie zwróciła wymaganych środków wraz z odsetkami w terminie wskazanym w decyzji administracyjnej z dnia 13 lipca 2016 r., korzystając natomiast z uprawnienia wynikającego z art. 207 ust. 12a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 t.j. ze zm., zwanej dalej upf) pismem z dnia 22 lipca 2016 r., wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy. Po ponownym przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego decyzją administracyjną nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r. utrzymał w całości w mocy zaskarżoną decyzję z dnia 13 lipca 2016 r.

Wymieniona, nie zgadzając się ze wskazanym rozstrzygnięciem, złożyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (zwanego dalej WSA) w Szczecinie skargę na decyzję administracyjną z dnia 3 stycznia 2017 r.

Z uwagi na fakt, iż zaskarżenie przywołanej decyzji nie miało wpływu na możliwość domagania się przez IZ RPO WZ wykonania obowiązku z niej wynikającego, wskazany organ administracji pismem z dnia 27 kwietnia 2017 r., skierował do właściwego miejscowo urzędu skarbowego wniosek o wszczęcie egzekucji administracyjnej wobec Strony jako zobowiązanej.

Pismem z dnia 11 lipca 2017 r. wymieniona zwróciła się do IZ RPO WZ z prośbą o wstrzymanie wszczętej wobec niej egzekucji, przedstawiając w załączeniu kserokopię postanowienia WSA z dnia 4 lipca 2017 r. w przedmiocie wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji z dnia 3 stycznia 2017 r. W odpowiedzi na powyższe IZ RPO WZ pismem z dnia 18 lipca 2017 r. skierowała do Naczelnika Urzędu Skarbowego P. wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec A. J. Przywołany organ egzekucyjny postanowieniem z dnia 27 lipca 2014 r. zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec Strony.

W wyniku przeprowadzonego postępowania sądoadministracyjnego WSA wyrokiem z dnia 6 września 2017 r. (sygn. akt I SA/Sz 240/17) oddalił skargę na decyzję administracyjną nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r. Strona niezadowolona z powyższego rozstrzygnięcia złożyła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Tym samym aktualnym pozostało utrzymanie wstrzymania wykonania przywołanej wyżej decyzji z dnia 3 stycznia 2017 r., zgodnie bowiem z art. 61 § 6 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 t.j. ze zm.) wstrzymanie wykonania aktu lub czynności traci moc dopiero z dniem uprawomocnienia się orzeczenia oddalającego skargę.

Niezależnie od powyższego A. J. pismem z dnia 11 września 2017 r., następnie doprecyzowanym pismem z dnia 26 października 2017 r., zwróciła się do IZ RPO WZ z wnioskiem o udzielenie ulgi w postaci umorzenia połowy należności głównej wynoszącej 298 811,55 zł, tj. kwoty 149 405,78 zł wraz z całością odsetek liczonych jak dla zaległości podatkowych oraz poprzez rozłożenie na 60 rat pozostałej do spłaty należności, tj. kwoty 149 405,77 zł wynikającej z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r. oraz utrzymującej ją w całości w mocy decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r.

W przywołanym wniosku Strona wskazała, iż nie posiada środków pieniężnych pozwalających na spłatę wymienionego wyżej zobowiązania, a kontynuowanie wszczętego wobec niej postępowania egzekucyjnego spowodowałoby znaczną szkodę i nieodwracalne skutki. Odnośnie swojej sytuacji finansowej A. J. poinformowała, iż podstawą uzyskiwanych przez nią dochodów jest wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę w wysokości xx zł miesięcznie, a także pomoc udzielana jej przez najbliższą rodzinę o niesprecyzowanej wysokości. Na majątek Strony składa się lokal mieszkalny o powierzchni 44 m² zakupiony na kredyt hipoteczny zaciągnięty we frankach szwajcarskich. Dodatkowo wymieniona posiada xx % udziałów w M. spółka jawna (zwana dalej Spółką), tj. spółki, z którą jest związana

umową o pracę, a która w ostatnich latach generuje straty w wysokości około xx zł rocznie oraz xx % udziałów w B. Sp. z o. o., która to spółka kapitałowa, będąca w fazie tworzenia, powoduje głównie koszty (m.in. koszt wynajmu lokalu użytkowego w wysokości xx zł, koszty jego wcześniejszej adaptacji). Zgodnie z oświadczeniem Strony łączna wartość posiadanych przez nią udziałów jest znacznie mniejsza niż wysokość ciążącego na niej wobec Województwa Zachodniopomorskiego zobowiązania liczonego wraz z odsetkami. Po stronie wydatków A. J. wymieniła natomiast spłatę kredytu hipotecznego, którego miesięczna rata wynosi xx franków szwajcarskich, tj. około xx zł (wysokość raty kredytu wraz z opłatą ponoszona z tytułu ubezpieczenia kredytu wynoszącą xx zł), gdzie na dzień 26 października 2017 r. do spłaty pozostało jeszcze xx zł (xx franków szwajcarskich), tj. kwota znacznie przewyższająca wartość rynkową zakupionego lokalu mieszkalnego. Ponadto Strona na podstawie umowy o rozłożenie na raty należności z tytułu składek, zawartej z właściwą miejscowo jednostką organizacyjną Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zobowiązana jest do dokonywania wpłat w wysokości około xx zł miesięcznie, gdzie łączna kwota pozostała do spłaty na dzień 26 października 2017 r. wynosi xx zł. Koszty utrzymania Wnioskodawczyni określiła na poziomie około xx zł miesięcznie (w tym czynsz mieszkaniowy wraz z opłatami licznikowymi w kwocie około xx zł). Dodatkowo Strona opłaca składkę zdrowotną w wysokości xx zł.

Niezależnie od przytoczonej wyżej argumentacji Wnioskodawczyni nadmieniła, iż projekt realizowany w ramach dofinansowania udzielonego przez IZ RPO WZ został przez nią w całości wykonany i przez okres ponad trzech lat mieszkańcy S., ale także turyści mogli korzystać z usług florystycznych i gastronomicznych najwyższej klasy. Z tego względu ponoszenie solidarnej odpowiedzialności za zobowiązania S. Sp. z o.o. jest w opinii wymienionej wysoce niesprawiedliwe, a cała związana z tym sytuacja mocno odciśnie swoje piętno na jej psychice.

IZ RPO WZ decyzją administracyjną nr WWRPO/9/W/2018 z dnia 30 maja 2018 r. odmówiła udzielenia wnioskowanej ulgi. Strona nie zgadzając się z powyższym rozstrzygnięciem pismem z dnia 25 czerwca 2018 r. wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy, informując jednocześnie, iż w najbliższym czasie prześle stosowną dokumentację potwierdzającą zasadność orzeczenia żądanej przez nią ulgi.

Ze względu na oczekiwanie na dostarczenie dokumentacji IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 18 lipca 2018 r. przedłużyła prowadzone postępowanie administracyjne do dnia 27 sierpnia 2018 r. Następnie, z uwagi na brak wpływu wskazanej dokumentacji, przywołany organ administracji pismem z dnia 24 sierpnia 2018 r. wezwał Stronę do jej dostarczenia, nadmieniając przy tym, iż to w interesie wymienionej leży podanie do wiadomości wszystkich istotnych okoliczności sprawy a także dopilnowanie ich utrwalenia w dokumentach. Mając na względzie wystosowane wezwanie IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2018 r. ponownie przedłużyła prowadzone postępowanie do dnia 27 września 2018 r.

W odpowiedzi na powyższe Wnioskodawczyni pismem 22 sierpnia 2018 r. (wpływ do Kancelarii Ogólnej Urzędu Marszałkowskiego Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 28 sierpnia 2018 r.) poza przedłożeniem dokumentacji wymienionej w piśmie z dnia 25 czerwca 2018 r. wskazała, iż w związku z zaistniałymi w ostatnim czasie okolicznościami, koryguje złożony wniosek o udzielenie ulgi w ten sposób, iż wnosi o umorzenie całości należności głównej, tj. kwoty 298 811,55 zł wraz z odsetkami. W przywołanym piśmie Strona odniosła się ponadto do uzasadnienia decyzji z dnia 30 maja 2018 r. odmawiającej udzielenia częściowej ulgi stwierdzając, iż organ w sposób błędny ustalił, iż wymieniona w latach 2015 – 2017 uzyskała dochód w wysokości xx zł zarzucając przy tym, że zgodnie ze złożonym oświadczeniem miała nie posiadać oszczędności pieniężnych. Odnośnie przywołanej kwoty Wnioskodawczyni poinformowała, iż ta była systematycznie wydatkowana na jej miesięczne zobowiązania o których wspominała we wcześniejszej korespondencji. Strona nadmieniła przy tym, iż dochód uzyskiwany w roku 2016 r. wynosił xx zł i nie mógł stanowić podstawy do gromadzenia oszczędności. W dalszej części pisma wskazała, iż wbrew twierdzeniom organu dostarczała zaświadczenie z dnia 24 grudnia 2017 r. o wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego na podstawie umowy o pracę zawartą ze Spółką załączając przy tym jego kserokopię. Strona podniosła również, iż udokumentowany przez nią brak zaległości podatkowych, który to stan niniejszym potwierdza, nie może stanowić okoliczności przemawiającej za odmową udzielenia jej wnioskowanej ulgi. Przeciwnie, sytuacja ta świadczy, iż mimo utrzymującej się trudnej sytuacji finansowej Wnioskodawczyni robi wszystko by nie generować dalszych zaległości wobec budżetu państwa. Strona przypomniała przy tym, iż w dalszym ciągu spłaca istniejące wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zobowiązanie, które na dzień 21 sierpnia 2018 r. wynosi xx zł. Ponadto, IZ RPO WZ w uzasadnieniu decyzji błędnie przyjęła, iż miesięczny wydatek z tytułu składki zdrowotnej w wysokości xx zł (obecnie xx zł) ponoszony jest przez pracodawcę a nie przez Stronę bowiem to wymieniona jako współnik Spółki zobowiązana jest do obligatoryjnego uiszczenia tych składek, przywołana kwota stanowi zatem jej wydatek a nie koszt pracodawcy.

Kwestionując rozstrzygnięcie organu z dnia 30 maja 2018 r. A. J. podniosła również, iż spłata zaciągniętego przez nią kredytu mieszkaniowego odbywa się wraz z ponoszeniem opłat z tytułu jego ubezpieczenia co następuje w cyklu miesięcznym a nie jak wskazuje IZ RPO WZ raz w skali roku. Określenie natomiast we wcześniej korespondencji kwoty omawianego kredytu na poziomie około xx zł miesięcznie znajduje swoje odzwierciedlenie w załączonym harmonogramie spłat i z tego względu nie można zgodzić się z organem o dopuszczeniu się przez Stronę nieuzasadnionych zaokrągleń bowiem różnice oscylują w granicach xx franków szwajcarskich czyli ok. xx zł. Wnioskodawczyni poinformowała również, iż dokonywane na jej konto wpłaty w wysokości xx zł, xx zł oraz xx zł z rachunków spółek kapitałowych, których udziały wymieniona posiada, nie mogły być uwzględnione jako jej dochód bowiem jak wykazywała spółki te generują straty i przekazane środki służyły pokryciu ich bieżących zobowiązań związanych z prowadzoną przez nie działalnością. W kwestii zgromadzenia na rachunku bankowym prowadzonym przez B. środków pieniężnych w wysokości xx zł Strona wskazała, iż są to środki dostępne w ramach odnawialnego kredytu konsumpcyjnego (xx zł), na dowód czego dołączono umowę kredytu z dnia 19 stycznia 2010 r. Poinformowano przy tym, iż stan konta na dzień 24 sierpnia 2018 r. wynosi xx zł. Ponadto, Strona oświadczyła iż lokal mieszkalny położony w W. przy ulicy S., na rzecz którego opłatę w wysokości w wysokości xx zł zakwestionowała IZ RPO WZ, stanowi ten sam lokal na który wymieniona zaciągnęła przywołany wyżej kredyt mieszkaniowy (w załączeniu akt notarialny sporządzony w dniu 22 maja 2009 r.).

W dalszej części pisma z dnia 22 sierpnia 2018 r. A. J. poinformowała, iż z dniem 14 sierpnia 2018 r. ustał jej stosunek pracy w Spółce w związku z czym wymieniona nie osiąga obecnie żadnych dochodów. Wymieniona ma jedynie zobowiązania, których istnienia wykazała we wcześniejszej korespondencji. Ponadto, z uwagi na bardzo słabą kondycję finansową Spółki, jej większościowy wspólnik posiadający xx % udziałów zdecydował o jej likwidacji co ma nastąpić w najbliższych miesiącach. W tym miejscu Strona wskazała, iż Spółka w roku 2017 r. poniosła stratę co wynika z przedłożonych przez nią zeznań podatkowych (dokumenty w załączeniu) zaś B. Sp. z o.o. osiągnęła wprawdzie w omawianym roku zysk, jednakże ten został w dużej mierze przeznaczony na stratę z poprzedniego roku obrotowego (uchwały zgromadzenia wspólników z roku 2017 i 2018 wraz z oświadczeniem o nie wypłaceniu dywidendy w załączeniu).

Podsumowując wszystko powyższe A.J. wskazała, iż IZ RPO WZ nie rozważyła całokształtu okoliczności sprawy, bowiem niepodważalnym jest fakt, iż wymieniona rezygnując z pełnienia funkcji Prezesa Zarządu S. Sp. z o. o. utraciła możliwość wpływania na funkcjonowanie wymienionej spółki kapitałowej co miało miejsce ponad 9 miesięcy przed wydaniem decyzji z dnia 30 maja 2018 r. podjętej w przedmiocie zwrotu dofinansowania. Powyższe ma bardzo istotny wpływ na ocenę całokształtu okoliczności sprawy, gdyż w czasie gdy Wnioskodawczyni reprezentowała spółkę S. na bieżąco wywiązywała się z zobowiązań wynikających z umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-00 z dnia 5 marca 2012 r. Wymieniona nadmieniła przy tym, iż w żaden sposób nie odniosła osobistych korzyści z udzielonego dofinansowania jak również nie pobierała żadnego wynagrodzenia w związku z prowadzeniem przywołanej wyżej spółki kapitałowej.

Strona ponadto, powołując się na treść art. 67 a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800 t.j. ze zm., zwanej dalej op), wskazała, iż niewątpliwie w jej sytuacji występuje przesłanka ważnego interesu zobowiązanej, gdyż jak uprzednio informowała, w przypadku wymagalności ciężącego na niej wobec Województwa Zachodniopomorskiego zobowiązania wymieniona pozostanie bez jakichkolwiek perspektywy na dalszą egzystencję. W wyniku bowiem nieudzielenia wnioskowanej ulgi ziszcza się najgorsze z możliwych zdarzenia, tj. komornicze zajęcie lokalu mieszkalnego zakupionego na kredyt, będącego jej jedynym miejscem do zamieszkania, gdzie uzyskana kwota będzie nieadekwatna do wysokości zaciągniętego kredytu jak też nie wystarczy na zaspokojenie wymienionego wyżej roszczenia. Strona nadmieniła w tym miejscu, iż na dzień 21 sierpnia 2018 r. zaległość wobec banku udzielającego kredytu mieszkaniowego wynosi xx franków szwajcarskich, tj. xx zł. Co więcej, również komornicze zajęcie posiadanych udziałów w Spółce i w spółce B. Sp. z o.o. doprowadzi do sparaliżowania dalszych działań przywołanych spółek dotyczących chociażby ich zwykłego funkcjonowania jak również brak możliwości ich likwidacji i to nawet w przypadku ponoszenia przez nie strat. Dodając do tego wysokie opłaty komornicze powyższe doprowadzi do braku możliwości spłaty innych zobowiązań ciężących na Stronie co z kolei spowoduje popadnięcie przez wymienioną w tzw. spiralę długów, z której nigdy nie wyjdzie. Wnioskodawczyni poinformowała również, iż w spłacie istniejących zobowiązań pomaga jej najbliższa rodzina co mocno nadwyrężyło stosunki rodzinne wymienionej a negatywne rozpatrzenie jej wniosku o udzielenie ulgi doprowadzi do zrujnowania tych stosunków. Na zakończenie omawianego pisma z dnia 22 sierpnia 2018 r. Strona wskazała, iż planuje założyć rodzinę i mieć dziecko gdzie niemożliwym jest planowanie

i realizacja tak strategicznych decyzji życiowych będąc bankrutem z tak ogromnym zadłużeniem. Ponadto, kontynuowanie dalszej kariery zawodowej będzie przekreślone, gdyż nikt nie zatrudni osoby, która jest obciążona długami, bo nie będzie to świadczyć na jej korzyść. Całokształt opisanej wyżej niekorzystnej sytuacji może w niedalekiej przyszłości wywrzeć negatywne piętno na psychice Wnioskodawczyni bowiem już obecnie wymieniona pozbawiona jest pozytywnego nastawienia i chęci do życia gdyż w jej opinii spotkała ją wielka niesprawiedliwość, którą odczuwa każdego dnia. Tym samym, powołując się tym razem na treść art. 64 ust. 1 pkt 2 ufp Strona wskazała, iż w przedmiotowej sprawie wystąpiła przesłanka uzasadniona ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym, a także szczególnie możliwościami płatniczymi zobowiązanego, których brak wymieniona wykazała.

W odpowiedzi na powyższe IZ RPO WZ pismem z dnia 6 września 2018 r. z uwagi na dokonaną zmianę w zakresie sformułowanego wniosku o udzielenie ulgi, tj. wnioskowanie o umorzenie całości należności głównej wraz z odsetkami w miejsce pierwotnego wniosku o umorzenie połowy przywołanej należności i rozłożenie pozostałej kwoty na raty, wezwała Stronę do precyzyjnego określenia jej woli.

Wnioskodawczyni pismem z dnia 14 września 2018 r. poinformowała, iż wnosi o potraktowanie pisma z dnia 22 sierpnia 2018 r. jako nowy wniosek o udzielenie ulgi wskazując przy tym, iż aktualną pozostaje argumentacja i nowe fakty przytoczone przez wymienioną, a które to okoliczności odnoszą się również do analizy dokonanej przez IZ RPO WZ a zawartej w uzasadnieniu jej decyzji z dnia 30 maja 2018 r. Z uwagi na powyższe przywołany organ administracji decyzją nr WWRPO/17/W/2018 r. z dnia 23 października 2018 r. umorzył w całości postępowanie administracyjne wszczęte na wniosek Strony z dnia 22 sierpnia 2018 r. w przedmiocie ponownego rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną nr WWRPO/9/W/2018 z dnia 30 maja 2018 r. odmawiającą udzielenia ulgi w części.

Dokonane przekształcenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 25 czerwca 2018 r. we wniosek o udzielenie ulgi postaci umorzenia całości należności głównej w wysokości 298 811,55 zł wraz z odsetkami i związana z nim konieczność analizy całokształtu materiału dowodowego, w tym dostarczonej dokumentacji finansowej doprowadziła do wydania przez IZ RPO WZ m.in. postanowienia z dnia 17 października 2018 r. oraz z dnia 18 grudnia 2018 r. przedłużającego prowadzone postępowanie łącznie do dnia 18 stycznia 2019 r. Następnie przywołany organ administracji pismem z dnia 17 stycznia 2019 r. poinformował Wnioskodawczynię o zamiarze zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie oraz pouczył o prawach wynikających z art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 t.j. ze zm.). Mając na uwadze powyższe, wobec konieczności umożliwienia Stronie zapoznanie się z aktami sprawy oraz wypowiedzenie się co do zebranych w sprawie dowodów, a także zgłoszonych żądań, IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 17 stycznia 2019 r. poinformowała wymienioną o konieczności przedłużenia postępowania administracyjnego w przedmiocie udzielenia ulgi łącznie do dnia 18 kwietnia 2019 r.

W związku ze złożonym wnioskiem o udzielenie ulgi IZ RPO WZ przeprowadziła postępowanie administracyjne obejmujące całościową ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym w szczególności dokumentacji przedłożonej przez Stronę, z uwzględnieniem treści wniosku wraz z jego uzasadnieniem, co pozwoliło na ustosunkowanie się do niego jak poniżej.

Na wstępie wskazać należy, iż IZ RPO WZ świadomie pominęła zarzuty sformułowane przez Wnioskodawczynię w jej piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r. a dotyczące decyzji administracyjnej z dnia 30 maja 2018 r. bowiem wymieniona ostatecznie zrezygnowała z zaskarżenia wymienionego orzeczenia administracyjnego. Przywołany organ administracji uwzględnił jednak nowe fakty i dowody przedstawione przez Stronę w tym m. in. fakt, iż od dnia 14 sierpnia 2018 r. nie jest już zatrudniona w Spółce. IZ RPO WZ pragnie jednak niniejszym nadmienić, iż niezasadnym jest zarzut nierozważenia całokształtu okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy, gdyż to Wnioskodawczyni powinna przekazać całość dokumentacji dotyczącej jej rzeczywistego stanu kondycji finansowej czyniąc to wraz ze złożeniem stosownych wyjaśnień czego wymieniona nie uczyniła. Znamiennym jest, iż Strona dopiero w piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sposób kompletny wyjaśniła takie kwestie jak m.in., fakt, iż dochód uzyskany przez nią w latach 2015 – 2017 w wysokości xx zł był systematycznie wydatkowany na istniejące zobowiązania, czy też okoliczność, iż ze środków finansowych zgromadzonych na rachunku bankowym prowadzonym przez B., którego wysokość wynosiła xx zł aż xx zł z tej kwoty, było dostępnych jedynie w ramach odnawialnego kredytu konsumpcyjnego, które to okoliczności (przy braku dodatkowych wyjaśnień) stanowiły podstawę do dokonania niekorzystnych dla wymienionej ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia administracyjnego z dnia 30 maja 2018 r. W tym miejscu przywołać należy wyrok WSA w Kielcach z dnia 13 czerwca 2017 r. (sygn. akt I SA/Ke 114/17), w którym wskazano, iż postępowanie wszczęte wnioskiem strony o udzielenie ulgi w spłacie należności publicznoprawnych nie jest postępowaniem,

w którym w ramach realizacji zasady prawdy obiektywnej organ ma obowiązek z urzędu dokonać ustaleń, zebrać wszelkie dowody i dokonać ich oceny. W omawianym postępowaniu nie istnieją obiektywne okoliczności, tylko subiektywne, określające sytuację faktyczną konkretnego wnioskodawcy, jego ważny interes. Na tle powyższego stwierdzić należy, iż IZ RPO WZ nie dysponując pełnymi danymi finansowymi Strony, nie mogła ich ustalić z urzędu, przywołany organ nie posiada bowiem uprawnień, a przede wszystkim wiedzy o sytuacji życiowej Wnioskodawczyni. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, iż IZ RPO WZ w korespondencji prowadzonej z A. J. wielokrotnie wskazywała, czyniąc to również w decyzji administracyjnej z dnia 30 maja 2018 r., iż w postępowaniu administracyjnym prowadzonym na wniosek wymienionej ciężar udowodnienia danego stanu faktycznego spoczywa na niej.

Ponadto, wskazania wymaga, iż wbrew twierdzeniom zawartym w piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r. Wnioskodawczyni nie dostarczyła zaświadczenia od pracodawcy z dnia 24 grudnia 2017 r., w którym wskazana byłaby wysokość jej wynagrodzenia. Owszem, Strona wraz z pismem z dnia 11 września 2017 r. oraz pismem z dnia 26 października 2017 r. przesłała stosunkowo obszerną dokumentację obrazującą jej sytuację finansową, tj. m. in. zeznania podatkowe za lata 2015 – 2016, kserokopię uchwały nr 2/2017 Zgromadzenia Wspólników B. Sp. z o.o. z dnia 15 czerwca 2017 r., kserokopię harmonogramu spłaty kredytu hipotecznego B. z dnia 10 września 2017 r. wraz z informacją o wysokości pozostałej do spłaty kwoty, kserokopię umowy zawartej z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 maja 2016 r. w przedmiocie rozłożenia na raty należności z tytułu składek, zaświadczenie wydane przez Urząd Skarbowy P. z dnia 19 października 2017 r. jednakże jak wskazano wyżej brak w niej zaświadczenia od pracodawcy z dnia 24 grudnia 2017 r., którego istnienie Strona zarzuciła. W kwestii ustalenia wysokości wynagrodzenia Wnioskodawczyni IZ RPO WZ bazowała bowiem na jej oświadczeniach ujętych w pismach z dnia 11 września 2017 r. oraz z dnia 26 października 2017 r.

W dalszej części niniejszego rozstrzygnięcia, wskazania wymaga, iż kwestię ulg w spłacie zobowiązań z tytułu zwrotu środków w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich regulują przepisy ufp. Regulacje prawne wskazanej ustawy dają IZ RPO WZ możliwość umarzania w całości albo w części, odraczania terminu spłaty lub rozkładania na raty niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym, czyniąc to na wniosek zobowiązanego (art. 64 ust. 1 pkt 2 ufp).

Przez pojęcie niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym należy rozumieć takie należności, które nie są podatkami i opłatami, a stanowią dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych. Ich podstawą są przepisy prawa powszechnie obowiązującego, a cechą charakterystyczną podporządkowanie, w granicach wyznaczonych prawem objętych nimi jednostek, organom wyposażonym we władztwo publiczne. Zgodnie z art. 60 pkt 6 ufp do powyżej zdefiniowanych należności budżetowych należą m.in. należności z tytułu zwrotu środków europejskich przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich oraz inne należności związane z realizacją projektów finansowanych z udziałem tych środków, a także odsetki od tych środków i od tych należności.

Na podstawie przywołanego już wyżej art. 64 ust. 1 pkt 2 ufp należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich (art. 60 pkt 6 ufp), właściwy organ może na wniosek zobowiązanego:

- a) umarzać w całości – w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym,
- b) umarzać w części, odraczać terminy spłaty całości albo części należności lub rozkładać na raty płatność całości albo części należności – w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi zobowiązanego.

Na marginesie wskazać należy niniejszym, iż kształt cytowanej wyżej regulacji prawnej został nadany ustawą z dnia 10 lutego 2017 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 659), która weszła w życie z dniem 28 kwietnia 2017 r. Wcześniej przepisy ufp nie zawierały przesłanek do udzielania ulg w spłacie należności stanowiących niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym. Tym samym na podstawie odesłania zawartego w art. 67 ufp stosowano odpowiednio przepisy op w tym jej art. 67a § 1, zgodnie z którym, właściwy organ może udzielić zobowiązanemu ulgi w spłacie zobowiązań stanowiących niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym.

Z uwagi na powyższe, w przypadku złożenia przez uprawnionego wniosku o udzielenie ulgi co do całości należności, aktualnymi pozostaną rozważania poczynione odnośnie przesłanek zawartych

w art. 67a § 1 op, tj. ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny, gdyż są one tożsame z przesłankami zawartymi w znowelizowanym art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp. Jest to o tyle istotne, iż przywołane sformułowania, nie mają stałego zakresu treści i jako swoiste klauzule generalne, odsyłające do ocen pozaprawnych, wymagają ich uściślenia poprzez orzecznictwo sądów administracyjnych, które z tej przyczyny nabiera znaczenia szczególnego. Jednakże, ze względu na fakt, iż sądy administracyjne, na tle nowego brzmienia art. 64 ust. 1 ufp, nie wypracowały jeszcze mogącego mieć istotne znaczenie orzecznictwa i to zarówno w odniesieniu do wymienionych przesłanek udzielania ulgi czy też w odniesieniu do samego charakteru decyzji administracyjnej udzielającej czy odmawiającej jej udzielania, zasadnym jest posługiwanie się orzecznictwem sądów stworzonym jeszcze na kanwie art. 67a § 1 op.

I tak, w pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż decyzja wydana na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp ma charakter uznaniowy, co wynika z użytego przez ustawodawcę sformułowania "organ może". Jak wskazuje WSA w Poznaniu w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 r. (sygn. akt III SA/Po 748/13) pozostawienie organowi swobody wyboru określonego rozwiązania ma miejsce dopiero w przypadku stwierdzenia, że w sprawie występuje któraś z przesłanek uprzednio uregulowanych w art. 67a § 1 op a obecnie unormowanych w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp, tj. ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny. Dopiero wówczas organ administracji publicznej w sposób uznaniowy rozstrzyga, czy przyznać ulgę w spłacie zobowiązania, czy też, mimo istnienia przywołanych wyżej przesłanek, odmówić udzielenia takiej ulgi. Ponadto, pomimo, iż instytucja udzielenia ulgi w spłacie niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym przewidziana aktualnie w ufp opiera się na tzw. uznaniu administracyjnym, to nie oznacza to jednak, że ustawodawca pozostawił organom zupełną swobodę w jej stosowaniu. Wskazana regulacja prawna pozostawia wprawdzie do uznania przez organ administracji istnienie lub nieistnienie w konkretnej sprawie szczególnych okoliczności przemawiających za udzieleniem ulgi, lecz rozstrzygnięcie w jej przedmiocie musi zawierać uzasadnienie stanowiska organu. Stanowisko to musi być oparte na zebranych i należycie ocenionym materiale dowodowym (tak, WSA w Poznaniu, w wyroku z dnia 7 lutego 2013 r.; sygn. akt I SA/Po 826/12). Stwierdzić należy także, iż decyzja w zakresie ulgi w spłacie przywołanych wyżej należności jest instytucją szczególną w systemie prawnym i taki też charakter winny mieć okoliczności uzasadniające pozytywne załatwienie sprawy. Ponadto zgodnie z wyrokiem WSA w Krakowie z dnia 22 stycznia 2013 r. (sygn. akt III SA/Kr 437/12), uznanie administracyjne charakteryzuje się tym, że organ administracji publicznej ma możliwość wyboru rozstrzygnięcia (pozytywnego lub negatywnego) jednakże nie może mieć ono charakteru dowolnego, lecz musi być wynikiem wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, wszechstronnego zebrania oraz rozpatrzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, zaś decyzja winna spełniać wymogi wskazane w art. 107 § 1 i § 3 kpa regulującym jej elementy składowe. Bezspornie jednak organ administracji, w pierwszej kolejności, musi stwierdzić, czy w konkretnym przypadku w ogóle zaistniał ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny, biorąc pod uwagę fakt, że obie wskazane przesłanki mają charakter równorzędny.

Odnosząc się w tym miejscu do przywołanych wyżej przesłanek, wskazać należy iż wymienione jako pierwsze pojęcie ważnego interesu zobowiązanego wymaga zaistnienia takich zdarzeń, na które sam wymieniony nie mógł mieć wpływu, nawet przy dołożeniu nadzwyczajnej staranności. Ważny interes zobowiązanego zatem to sytuacja, w której z powodów nadzwyczajnych czy losowych wymieniony nie jest w stanie uregulować istniejących wobec niego należności. Zdarzeniem losowym będzie np. zaistniałe, niespodziewane zdarzenie, niezależne od woli zobowiązanego, które może spowodować, że ten znalazł się w trudnej sytuacji materialnej, niepozwalającej mu na zapłatę należności (tak, WSA w Szczecinie w wyroku z dnia 16 stycznia 2003 r., sygn. akt SA/Sz 945/01). Tożsame stanowisko odnaleźć można w wyroku WSA w Lublinie z dnia 15 marca 2013 r. (sygn. akt I SA/Lu 612/12) zgodnie z którym ważnego interesu zobowiązanego, będącego jedną z przesłanek udzielenia ulgi nie można utożsamiać z subiektywnym przekonaniem wymienionego o potrzebie umorzenia należności. Przeciwnie, przez ważny interes zobowiązanego należy rozumieć nadzwyczajne względy, które mogłyby zachwiać podstawami jego egzystencji. Przywołane rozważania potwierdził Naczelny Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 18 kwietnia 2012 r. (sygn. akt II FSK 2118/10) wskazał, że ogólną dyrektywą interpretacyjną przy wykładni pojęcia "ważnego interesu" powinno być uznanie wyjątkowości instytucji przyznawania wszelkich ulg w spłacie zobowiązań. Rozwijając powyższe stwierdzono, że chodzi o sytuacje wyjątkowe, losowe, niezależne od działań zobowiązanego takie jak np. klęska żywiołowa czy nagła ciężka choroba. Inne rozumienie omawianego pojęcia doprowadziłoby do uznania, że każdy zobowiązany znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej spełniałby przesłanki do uzyskania ulg w spłacie ciężących na nim należności. W orzecznictwie sądów administracyjnych podnosi się jednak również, że pojęcia ważnego interesu nie można ograniczać tylko i wyłącznie do sytuacji nadzwyczajnych, czy też zdarzeń losowych

uniemożliwiających uregulowanie należności, gdyż pojęcie to funkcjonuje w szerszym znaczeniu, uwzględniającym nie tylko sytuacje nadzwyczajne, ale również normalną sytuację ekonomiczną zobowiązanego (tak, wyrok WSA w Krakowie z dnia 29 maja 2013 r. sygn. akt I SA/Kr 447/13).

Przechodząc niniejszym do omówienia drugiej przesłanki zawartej w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a upf stwierdzić należy, iż pojęcie interesu publicznego nie ma stałego zakresu treści, lecz jest to zespół ogólnie zarysowanych celów, które należy wziąć pod uwagę w procesie stosowania prawa i zawsze odnieść go do indywidualnej sytuacji wnioskodawcy występującego z wnioskiem o umorzenie należności. Brak możliwości jednoznacznego zdefiniowania omawianego sformułowania powoduje tym samym, że w każdym z indywidualnych przypadków jego znaczenie może uwzględniać różne aspekty takich wartości jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie do organów władzy, równość traktowania podmiotów będących w podobnej sytuacji, czy realizację zobowiązań. Orzecznictwo administracyjne wypracowało zatem jednolity pogląd definiujący pojęcie interesu publicznego rozumianego jako dyrektywa postępowania nakazująca respektowanie przywołanych wyżej wartości jako wspólnych dla całego społeczeństwa (tak, WSA w Warszawie z dnia 29 maja 2006 r., sygn. akt. III SA/Wa 1964/05). Ponadto, wskazać należy, że zgodnie ze stanowiskiem zawartym w wyroku WSA w Szczecinie z dnia 4 września 2012 r. (sygn. akt I SA/Sz 217/13) mimo, iż w interesie publicznym jest, aby wszyscy zobowiązani wywiązywali się z obowiązku zapłaty należności, to jednak przez omawiane sformułowanie należy rozumieć nie tylko potrzebę zapewnienia maksymalnych środków po stronie dochodów w budżecie państwa, ale też jako ograniczenie jego ewentualnych wydatków ponoszonych przykładowo na zasiłki dla bezrobotnych czy szeroko rozumianą pomoc społeczną.

Abstrahując od omówionych wyżej przesłanek zawartych w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a upf stwierdzić należy, iż postępowanie w sprawie udzielenia ulgi wszczęte zostało na skutek wniosku złożonego przez Wnioskodawczynię, zatem winien on być należycie uzasadniony i to w interesie wymienionego leży podanie do wiadomości IZ RPO WZ wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a także dopilnowanie ich utrwalenia w stosownych dokumentach. Wprawdzie brak jest jednoznacznych regulacji ustawowych w sprawie elementów jakie powinien zawierać wniosek o udzielenie ulgi to jednak przyjąć należy, iż w omawianym wniosku zobowiązany uwzględnia co najmniej podstawowe elementy wymagane dla treści podania ujęte w art. 63 kpa, tj. wskazanie osoby, od której pochodzi, jej adres i żądanie. Dodatkowo, poza treścią żądania wnioskodawca zobowiązany jest przywołać, okoliczności, które jego zdaniem uzasadniają udzielenie przedmiotowej ulgi. IZ RPO WZ dokonała zatem poniżej zbadania zarówno przesłanki ważnego interesu zobowiązanego jak też interesu publicznego, odnosząc okoliczności przedmiotowej sprawy do rodzaju wnioskowanej przez Stronę ulgi.

W tym miejscu wskazać należy, iż istnienie uprawnienia Strony do złożenia wniosku o udzielenie ulgi w postaci umorzenia całości należności wraz odsetkami upatrywać należy w cytowanym wyżej art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a upf a nie jak wskazała wymieniona w 67a § 1 op. Ponadto w przywołanej regulacji prawnej (art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a upf) nie występuje przywoływane przez Wnioskodawczynię w jej piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r. pojęcie szczególnych możliwości płatniczych zobowiązanego, bowiem przesłankami do udzielenia ulgi w całości jest ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny.

Przechodząc niniejszym do omówienia przesłanki ważnego interesu zobowiązanego wskazać należy na wstępie, iż badając status Beneficjenta organ administracji powinien przeanalizować jego sytuację ekonomiczną, a także uwzględnić jej przyczyny. Dopiero bowiem zestawienie tych elementów wraz z wysokością należności do spłaty, pozwala na ocenę ważnego interesu zobowiązanego.

I tak, na podstawie dokumentacji przedłożonej przez A. J. oraz złożonych przez nią wyjaśnień IZ RPO WZ ustaliła, iż w związku z ustaniem zatrudnienia w Spółce z dniem 13 sierpnia 2018 r. oraz nieosiąganiem zysków przez spółki kapitałowe, w których wymieniona posiada udziały, Strona nie osiąga aktualnie żadnych dochodów. Wnioskodawczyni, zgodnie z oświadczeniem zawartym w piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r., nie posiada przy tym żadnych oszczędności pieniężnych a jej jedynym źródłem dochodu jest wsparcie udzielane przez najbliższą rodzinę o niesprecyzowanej wysokości. Odnośnie posiadanego majątku to jedynym jego składnikiem jest lokal mieszkalny położony w W. przy ul. S. o powierzchni 44 m² zakupiony na kredyt hipoteczny zaciągnięty we frankach szwajcarskich. Miesięczne wydatki Wnioskodawczyni wynoszą natomiast łącznie około xx – xx zł, która to kwota obejmuje: ratę kredytu mieszkaniowego w wysokości około xx – xx zł (na dzień 21 sierpnia 2018 r. do spłaty pozostało xx zł (xx franków szwajcarskich)), koszty utrzymania w wysokości około xx zł, ratę wynikającą z układu ratalnego zawartego z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych w wysokości około xx zł (na dzień 21 sierpnia 2018 r. do spłaty pozostało xx zł), czynsz mieszkaniowy wraz z opłatami licznikowymi w wysokości około xx zł, składkę na ubezpieczenie zdrowotne w wysokości xx zł (obligatoryjną dla współników spółki jawnej).

Odnosząc się niniejszym do sytuacji finansowej Strony stwierdzić należy, iż przedstawiona dokumentacja wskazuje na nieuzyskiwanie dochodów, a zgodnie ze złożonymi wyjaśnieniami wymieniona nie posiada żadnych środków finansowych. Nie bez znaczenia jest jednakże fakt, iż zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez przywołany organ administracji, na podstawie wydruku wyciągu bankowego obejmującego okres od dnia 2 sierpnia 2017 r. do dnia 30 września 2017 r., Strona otrzymała od spółek kapitałowych w których posiada udziały, tj. Spółki oraz B. Sp. z o.o., wpłaty w łącznej wysokości xx zł (wpłata w dniu 17 sierpnia 2017 r. w wysokości xx zł, wpłata 6 września 2017 r. w wysokości xx zł, wpłata w dniu 11 września 2017 r. w wysokości xx zł). Istnienie powyższych wpłat Wnioskodawczyni potwierdziła w jej piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r. w którym dodatkowo wyjaśniła, iż wymienione wpłaty nie mogły być poczytywane jako jej dochód bowiem jak wykazywała przywołane spółki przynosiły straty a przekazane środki finansowe służyły pokryciu ich bieżących zobowiązań związanych z prowadzoną przez nie działalnością. Ponadto, Strona wskazała, że w trakcie funkcjonowania spółki B. dokonywała przelewów nieznacznych kwot z jej rachunku bankowego na swoje konto osobiste tytułem zwrotu kosztów inwestycyjnych, które to środki służyły spłacie zobowiązań wynikających z bieżącej działalności spółek prowadzonych przez wymienioną. Niezależnie od faktu, iż w opinii IZ RPO WZ nie rozumieliśmy jest ponoszenie kosztów, w związku z funkcjonowaniem Spółki oraz B. Sp. z o.o. ze środków zgromadzonych na rachunku osobistym Wnioskodawczyni, a następnie uzupełnianie ich ze środków finansowych znajdujących się na rachunkach bankowych przywołanych spółek kapitałowych, wskazać należy niniejszym, iż wbrew twierdzeniom Strony powyższe wpłaty stanowiły jej źródło dochodu. Fakt, że omawiane spółki kapitałowe generują głównie koszty nie może bowiem prowadzić do automatycznego wniosku, iż naturalnym jest pokrywanie ich zobowiązań z majątku osobistego wymienionej a następnie jego uzupełnianie środkami finansowymi zgromadzonymi na rachunkach bankowych prowadzonych dla tych spółek. O ile bowiem Wnioskodawczyni wykazała, że Spółka w latach 2015 – 2017 przynosiła straty, a B. Sp. z o.o. w roku 2017 osiągnęła wprawdzie zysk, ale został on w głównej mierze przeznaczony na pokrycie straty z roku poprzedniego, tj. 2016, o tyle w żaden sposób nie udokumentowała opisywanej przez nią sytuacji, tj. okoliczności, iż otrzymywane przez nią wpłaty stanowiły zwrot środków finansowych wydatkowanych uprzednio przez wymienioną celem zaspokojenia istniejących zobowiązań przywołanych spółek kapitałowych. Co więcej, w dokumentacji przesłanej przez Stronę, a także w złożonych przez nią wyjaśnieniach, brak jest informacji odnośnie łącznej kwoty przekazanej wymienionej, gdyż IZ RPO WZ dysponuje jedynie wyciągiem z rachunku bankowego za okres od dnia 2 sierpnia 2017 r. do dnia 30 września 2017 r. A. J. nie dostarczyła bowiem ani aktualnego wyciągu z posiadanego przez nią rachunku bankowego jak również wyciągów bankowych z rachunków należących do Spółki czy do spółki B. Ponadto, wskazać należy, iż w dniu 8 września 2017 r. na rachunku bankowym Strony odnotowano wpłatę w wysokości xx zł dokonaną z rachunku bankowego prowadzonego wspólnie dla wymienionej oraz Teresy J., a który to dochód jak również istnienie wskazanego rachunku nie zostało ujawnione w przesłanej do IZ RPO WZ dokumentacji. Wskazany organ administracji dysponuje bowiem jedynie saldem rachunku bankowego prowadzonego przez Ba. S.A., z którego pochodzi omawiany wyżej wydruk wyciągu bankowego, jak również saldem rachunku bankowego utworzonego w związku z udzielonym kredytem hipotecznym przez B. Przywołane wyżej działanie Strony nasuwa więc pewne wątpliwości co do wiarygodności złożonego oświadczenia o braku dostępnych środków finansowych. Wskazać należy dodatkowo, iż Wnioskodawczyni nie przekazała również informacji odnośnie wysokości pomocy udzielanej jej przez najbliższych członków rodziny, co zgodnie ze złożonymi wyjaśnieniami stanowić ma jej jedyne źródło dochodu, ale także w żaden sposób tego nie udokumentowała. Nadmienić przy tym należy, iż w ocenie organu mało prawdopodobnym jest, iż miesięczne wydatki Strony w łącznej wysokości około xx - xx zł mogły być pokryte w całości poprzez omawianą pomoc najbliższej rodziny, bowiem jej wysokość, przy uwzględnieniu wydatków (w tym kosztów utrzymania) ponoszonych przez jej członka lub członków udzielających pomocy, powodowałaby, iż dochody przez nich uzyskiwane musiałyby wynosić kilkukrotnie większe niż średnie miesięczne wynagrodzenie, które w trzecim kwartale 2018 r., zgodnie z Komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 13 listopada 2018 r., wynosiło xx zł brutto, tj. xx zł netto.

Przywołane wyżej braki w przekazanej dokumentacji jak również nie złożenie stosownych wyjaśnień w tym zakresie powoduje, iż IZ RPO WZ nie ma możliwości rzetelnej oceny sytuacji finansowej Strony. W tym miejscu raz jeszcze podkreślić należy, iż obowiązek udokumentowania sytuacji ekonomicznej, zgodnie z istotą wniosku o udzielenie ulgi, obciąża wnioskodawcę. Tym samym to po stronie A. J. ciążyła inicjatywa dowodowa i to wymieniona winna podać do wiadomości IZ RPO WZ wszystkie istotne okoliczności sprawy, w tym dopilnować utrwalenia ich w stosownych dokumentach. Co istotne, przywołany organ administracji w wezwaniu z dnia 24 sierpnia 2018 r. wskazywał na wymieniony wyżej obowiązek.

IZ RPO WZ stwierdza ponadto, że informacja odnośnie wysokości wynagrodzenia z tytułu umowy o pracę zawartej ze Spółką, która wprawdzie nie była brana pod uwagę przy ocenie kondycji finansowej Strony w związku z ustaniem wskazanego stosunku pracy ale pozwala na ocenę wiarygodności co do przesłanej dokumentacji i złożonych wyjaśnień, nie są spójne z zaświadczeniem z dnia 24 grudnia 2017 r. wystawionym przez przywołany wyżej podmiot. Zgodnie bowiem z oświadczeniem Wnioskodawczyni zawartym w jej piśmie z dnia 26 października 2017 r. jej wynagrodzenie netto wynosiło xx zł podczas gdy z przywołanego wyżej dokumentu wynika, iż wynagrodzenie wymienionej wynosiło xx zł. Wprawdzie między złożonym oświadczeniem a datą wystawienia zaświadczenia upłynął niecały miesiąc i jest możliwym, iż wynagrodzenie wymienionej mogło ulec podwyższeniu, to jednak również i w tym przypadku Strona nie złożyła w tym zakresie żadnych wyjaśnień. Znamiennym jest, iż Wnioskodawczyni chcąc udokumentować fakt ustania jej zatrudnienia przedstawiła druk ZUS ZWUA dotyczący wyrejestrowania z ubezpieczeń a nie jak wydawać by się mogło dokument znacznie bardziej właściwszy jakim jest świadectwo pracy, w którym zawarte są m. in. dane o przyczynach ustania stosunku pracy. Tym sposobem, przy braku stosownych wyjaśnień Strony w tym zakresie, IZ RPO WZ nie posiada informacji odnośnie tego czy omawiana umowa o pracę została rozwiązana za porozumieniem stron czy na skutek jej wypowiedzenia bądź to przez pracownika bądź jego pracodawcę. Powyższe jest o tyle istotne, gdyż wskazana wyżej informacja pozwoliłaby przywołanemu organowi administracji stwierdzić, czy powodem deklarowanej trudnej sytuacji finansowej A. J. jest fakt, iż to pracodawca dokonał stosownego wypowiedzenia co z kolei powodowałoby, iż Strona z przyczyn niezależnych została pozbawiona źródła dochodu czy też przypadkiem wymieniona świadomie nie zrezygnowała z zatrudnienia celem wzmocnienia swojej argumentacji przedłożonej wraz z wnioskiem o udzielenie ulgi z dnia 14 sierpnia 2018 r. tymbardziej, że jest ona współnikiem Spółki, w której była zatrudniona.

Odnosząc się niniejszym do argumentów Strony, iż spółka B., w której wymieniona posiada xx % udziałów o wartości nominalnej xx zł, gdzie wysokość kapitału zakładowego wynosi xx zł, jeszcze z końcem roku 2017 r. zgodnie z jej oświadczeniem ujętym piśmie z dnia 26 października 2017 r., była na etapie tworzenia z powodu czego nie przynosiła zysków, wskazania wymaga, iż IZ RPO WZ nie może przyjąć, że przejściowe trudności związane z uzyskiwaniem niższych dochodów z prowadzonej działalności gospodarczej są podstawą do udzielenia ulgi, bowiem są one nieodłącznym elementem ryzyka gospodarczego. W tym miejscu nadmienić należy, iż wprawdzie zgodnie z uchwałą Nr 2/2018 z dnia 30 czerwca 2018 r. zysk netto za rok obrachunkowy od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. w wysokości xx zł został przeznaczony na pokrycie straty z roku poprzedniego, która wynosiła xx zł, to już nadwyżka w wysokości xx zł (xx zł - xx zł) została przeznaczona na kapitał zapasowy, którego głównym przeznaczeniem jest pokrycie ewentualnych przyszłych strat. Tym samym, jedynie na skutek podjęcia rozstrzygnięcia o niewypłaceniu dywidendy za okres 2017 r. Strona nie uzyskała dochodu z tytułu funkcjonowania Spółki. IZ RPO WZ nie dysponuje wprawdzie stosowną uchwałą w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego za rok 2018 jednakże przywołane wyżej okoliczności pozwalają stwierdzić, iż Spółka nie znajduje się już w fazie tworzenia i może w przyszłości zacząć przynosić zysk.

IZ RPO WZ rozważyła również kolejny argument wskazywany przez Stronę, mianowicie, iż brak udzielenia ulgi spowoduje pogorszenie się jej i tak ciężkiej kondycji psychicznej jak również problem ze znalezieniem zatrudnienia w związku z istniejącym zadłużeniem. Stwierdzić należy, iż tak jak w przypadku trudnej sytuacji związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej, tak i w przypadku złego stanu zdrowia Wnioskodawczyni, przywołana okoliczność nie zawsze musi być przesłanką gwarantującą jej pozytywne rozpatrzenie wniosku o udzielenie ulgi. W tym miejscu należy wskazać, że obecny stan zdrowia Strony jak również istniejące wobec Województwa Zachodniopomorskiego zadłużenie nie jest jednoznaczne z tym, że wymieniona nie będzie mogła podjąć zatrudnienia w przyszłości, a co za tym idzie nie zacznie uzyskiwać dochodu. Nie bez znaczenia w przedmiotowej sprawie jest również sposób postępowania Wnioskodawczyni jako Prezesa Zarządu S. Sp. z o. o. z siedzibą przy ul. K. w S., który przyczynił się do wydania decyzji ostatecznej wzywającej do zwrotu dofinansowania. Wnioskodawczyni prowadząc bowiem sprawy przywołanej wyżej spółki kapitałowej zrealizowała projekt niezgodnie z umową o dofinansowanie i naruszając procedury wydatkowania środków publicznych zawarte w art. 184 ufp, przyczyniając się tym samym do obecnej sytuacji w jakiej się znalazła.

Z uwagi na wszystko powyższe IZ RPO WZ opierając się wyłącznie na przekazanej przez Stronę dokumentacji i złożonych wyjaśnieniach doszłaby do wniosku, iż jej aktualna sytuacja finansowa w związku z niezyskiwaniem dochodów i ponoszonych wydatków jest trudna. Jednakże nie sposób pominąć wymienionych wyżej wątpliwości co do kompletności złożonych przez Wnioskodawczynię dokumentów i wyjaśnień, a także nie wziąć pod uwagę sposobu postępowania wymienionej, jaki przyczynił się do zaistnienia konieczności zwrotu części otrzymanego dofinansowania

wraz z należnymi odsetkami. W ocenie organu nie można bowiem uprzywilejować Strony umorzeniem przedmiotowej należności w sytuacji, gdy to ona poprzez swoje decyzje bądź działania doprowadziła do jej powstania i miała znaczący wpływ na kształtowanie jej ostatecznej wysokości. W tym miejscu wskazać należy, że przesłanki uzasadniające przywołany zwrot, nie są przesłankami, których nie można było przewidzieć. Wnioskodawczyni jako Prezes Zarządu S. Sp. z o. o. w podpisanej umowie o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-00 z dnia 5 marca 2012 r. została poinformowana o swoich obowiązkach jako beneficjent środków unijnych, w tym o konieczności wydatkowania ich zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i procedurami. Tym samym beneficjent niewywiązujący się z warunków zawartej umowy musi liczyć się z koniecznością zwrotu otrzymanego dofinansowania. Z uwagi na powyższe, w analizowanej sprawie trudno przyjąć, iż przedmiotowa należność powstała na skutek nadzwyczajnych i wyjątkowych okoliczności, spowodowanych działaniem czynników, na które Wnioskodawczyni nie miała wpływu i które były niezależne od jej postępowania.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, iż wszystkie decyzje podejmowane w ramach prowadzonej działalności gospodarczej obciążają przedsiębiorcę, a negatywne skutki z nich wynikające nie mogą być przerzucane na Skarb Państwa, a w konsekwencji na innych podatników terminowo i rzetelnie regulujących swoje zobowiązania publicznoprawne (tak, wyrok WSA w Krakowie z dnia 18 listopada 2015 r. (sygn. akt I SA/Kr 1457/15)). Powyższe twierdzenie odnieść należy również do członków zarządu spółek kapitałowych w tym spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, którzy pod pewnymi warunkami ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bezpośrednio swoim majątkiem. Wskazać zatem należy, że ryzyko związane z pełnieniem uprzednio przez A.J. funkcji Prezesa Zarządu S. Sp. z o. o. ponosi wyłącznie wymieniona, a zatem winna być ona świadoma wszystkich wynikających z tego faktu zagrożeń. Co więcej, korzystanie z dofinansowania na realizację projektu w ramach RPO WZ powinno być zawsze poprzedzone wnikliwą weryfikacją pod kątem własnych zasobów finansowych, tak żeby zapewnić właściwą obsługę merytoryczną zaplanowanego przedsięwzięcia. Wnioskodawczyni, jako były członek zarządu Spółki, wobec której orzeczono obowiązek zwrotu środków otrzymanych w ramach umowy o dofinansowanie z dnia 5 marca 2012 r. musi mieć więc na uwadze, iż ewentualne niepowodzenia w realizowaniu danej inwestycji, nie mogą skutkować obowiązkiem udzielenia ulgi w spłacie należności. Każdy bowiem podmiot powinien dokonywać wyborów w sposób przemyślany oraz zważać na wysokość dochodów, istniejące obciążenia oraz zabezpieczać środki finansowe na wyznaczony cel. Innymi słowy, rozpoczęcie inwestycji jest ryzykiem, które w opinii IZ RPO WZ winno być przez Stronę skalkulowane w podejmowane przez nią działania.

Podsumowując, przy uwzględnieniu ciężącego na A. J. obowiązku wykazania sytuacji uzasadniającej odstępstwo od zasady pełnej realizacji istniejących zobowiązań, stwierdzić należy, iż zaniechanie przedstawienia wszystkich dokumentów obrazujących sytuację finansową wymienionej oraz złożenia stosownych wyjaśnień skutkuje ustaleniem niewykazania przez nią przesłanek zawartych w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp, tj. ważnego interesu zobowiązanego lub interesu społecznego.

Sformułowane przez Stronę twierdzenie, iż przy obecnej sytuacji finansowej nie jest w stanie wywiązać się z ciężącego na niej wobec Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego zobowiązania w wysokości 298 811,55 zł wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych nie może stanowić wyłącznej okoliczności do zastosowania wnioskowanej ulgi, szczególnie gdy nie sposób tego wykazać w oparciu o przedstawiony przez wymienioną materiał dowodowy. Brak jest bowiem okoliczności faktycznych pozwalających stwierdzić, iż sytuacja A. J., w tym jej kondycja finansowa, ma charakter szczególny. Co więcej, IZ RPO WZ w związku z niekompletnością przesłanej dokumentacji oraz brakiem stosownych wyjaśnień, stwierdza istnienie poważnych wątpliwości dotyczących sytuacji majątkowej Wnioskodawczyni, a tym samym brak podstaw do uznania, że spełnione zostały warunki udzielenia wnioskowanej ulgi. Jak już wielokrotnie wskazywano w niniejszym rozstrzygnięciu, to na wymienionej ciąży obowiązek wykazania w sposób pełny i wyczerpujący przesłanek warunkujących przyznanie ulgi w spłacie. Wobec powyższego, pochodzące od Strony informacje winny być na tyle szczegółowe i rzetelne, by możliwa była całościowa ocena jej rzeczywistej kondycji finansowej. Dane finansowe przekazane przez Stronę nie tworzą natomiast jasnego obrazu jej zdolności płatniczych. W ocenie IZ RPO WZ przedstawione okoliczności, wskazują, że oświadczenie A. J. o jej sytuacji dochodowej jest niepełne i jako takie nie odzwierciedla jej rzeczywistej sytuacji majątkowej i możliwości płatniczych.

Podsumowując powyższe stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do udzielenia Wnioskodawczyni ulgi w postaci umorzenia całości należności głównej w wysokości 298 811,55 zł wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych orzeczonej decyzją administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r. oraz

utrzymującą ją w całości w mocy decyzją administracyjną nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r.

Wobec powyższego, na podstawie analizy całokształtu zebranego materiału, Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego orzeka jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji nie służy odwołanie, jednakże Strona niezadowolona z decyzji może się zwrócić do Instytucji Zarządzającej RPO WZ z siedzibą w Szczecinie przy ul. Korsarzy 34, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W trakcie biegu terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, Strona może zrzec się prawa do jego złożenia wobec Instytucji Zarządzającej RPO WZ, która wydała decyzję. Z dniem doręczenia Instytucji Zarządzającej RPO WZ oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego

Otrzymują:

- 1) A. J.
ul. O.
XX – XXX P.
- 2) a/a

